

uddannelse her i landet, aflægger en prøve på jordemoderskolen.

Også tidligere er der i ganske enkelte tilfælde givet udenlandske jordemødre adgang til at drive næring her i landet, men de må da opfylde det almindelige krav om at have erholdt lærebrev som jordemoder her i riget. Der er dog blevet tilstået dem en efter deres tidligere uddannelse afpasset afkortning i den normale 3-årige uddannelsestid.

Til § 4.

Medens den nugældende lov i § 15, stk. 1, blot anfører, at retten til at praktisere som jordemoder kan frakendes vedkommende efter reglerne i § 5 i lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse, findes det rettest, at indholdet af disse bestemmelser, for så vidt angår jordemødre, på tilsvarende måde, som det for lægers vedkommende er tilfældet, jfr. lægelovens § 5, fremtidig også findes i jordemoderloven.

Til § 5.

Bestemmelsen i stk. 1 svarer i det væsentlige til § 2, stk. 3, i den nugældende jordemoderlov, idet det dog nu udtrykkeligt er fastslået, at jordemødre efter nærmere fastsatte regler kan foreskrive og anvende medicin, ligesom der indrømmes indenrigs- og boligministeren adgang til at træffe bestemmelse om, at narkose under visse former skal kunne gives af jordemødre.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer til § 1, stk. 2, i den nugældende lov, dog at det nu er autorisationen og ikke jordemoderens lærebrev, der skal forevises embedslægen.

Til § 6.

ad stk. 1.

På samme måde som for lægers vedkommende foreslås det udtrykkeligt at fastslå jordemoderens pligt til at vise omhu og samvittighedsfuldhed under udøvelsen af sin gerning. For grovere eller gentagen forømmelse eller skødesløshed i udøvelsen af virksomheden som jordemoder foreslås i forslaget § 19 fastsat en særlig straffebestemmelse. Forbudet mod, at en jordemoder giver sig af med anden behandling af syge end den, hvori der til enhver tid undervises på jordemoderskolen, der nu findes i jordemoderinstruksens § 3, stk. 3, foreslås optaget i selve loven. Forbudet vedrører såvel behandlingen af den fødende som af andre, f. eks. den fødendes familiemedlemmer, der under jordemoderens besøg søger råd og bistand med hensyn til en eller anden sygdom.

Overtrædelse af denne bestemmelse vil — selvom der ikke foreligger et efter lægelovens kvaksalveribestemmelser strafbart forhold (f. eks. at nogens helbred er blevet udsat for påviselig fare) — kunne straffes ganske som overtrædelse af jordemoderlovens øvrige bestemmelser. Begrundelsen for forbudet er, at jordemødrene efter deres virksomheds art ofte vil være udsat for forespørgsler angående sygdomstilfælde og derfor særlig fristet til at inlade sig på en behandling, der ligger uden for deres sagkundskab.

ad stk. 2.

Jordemoderens pligt til at bistå lægen ved fødsler har hidtil været foreskrevet i jordemoderinstruksens, jfr. dennes § 7, stk. 2. Det må imidlertid anses for naturligt, at denne pligt fastslås i selve loven.

Til § 7.

Som hidtil, jfr. jordemoderinstruksens § 4, bør det af sundhedsmæssige grunde være en jordemoder forbudt at påtage sig visse bibeskæftigelser. Bestemmelsen vil normalt være til hinder for, at jordemoderen påtager sig pleje af andre end barselkvinder og deres nyfødte børn, rensning og klædning af lig, arbejde i mark og stald, i gartneri, grønthandel o. lign.

Om jordemødres optagelse af svangre eller fødende i deres hjem henvises til forslaget § 18.

Til § 8.

Også under den nuværende retstilstand påhviler der jordemødrene tavshedspligt, jfr. den nugældende jordemoderlovs § 6 samt straffelovens § 263, stk. 2, der også omfatter jordemødre. Det er imidlertid fundet rettest, at der ved formuleringen af jordemoderlovens bestemmelser anvendes samme udtryk som i straffeloven.

I henhold til straffelovens § 275 er overtrædelse af § 263, stk. 2, undergivet privat påtale, dog at den forurettede kan begære offentlig påtale. Efter straffelovens § 263, stk. 2, har jordemoderens medhjælper, f. eks. jordemoderens husassistent eller telefonvagt, samme tavshedspligt som jordemoderen selv.

Til § 9.

De nærmere regler angående jordemødrenes pligt til at begive sig til fødende kvinder indeholdes nu i jordemoderinstruksens §§ 6 og 21, der bl. a. foreskriver en mere vidtgående mødepligt for distriktsjordemødre end for andre jordemødre.

Det må imidlertid anses for rettest, at mødepligten præciseres nærmere i selve lo-